

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1715. usque ad annum 1718

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 16. Appellantium fraus in adulterandis Serenissimi Regentis literis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67649)

Sæc. XVIII. scopo Rhemenſi Uniuerſitatis Rectorem
 A. C. 1717. nominandi jus competeret, tres eidem
 proponerentur, quos tamen omnes
 Archiepiſcopus rejecit: Verum Uniuerſi-
 tatis Doctores ex his tribus unum pro
 ſuo libitu elegerunt, quem Archiepi-
 ſcopus quidem tanquam intruſum, &
 ad muneris ſui executionem incapae-
 cem declaravit, Parlamentum vero
 per edictum in ſuo officio illum con-
 firmavit.

§. XVI.

*Appellantium fraus in adulterantiis
 Sereniſſimi Regentis literis.*

Tantam horum temeritatem non modo
 Pontifex atque Epifcopi, ſed ne-
 quidem ipſemet Regni Moderator to-
 lerandam eſſe cenſebat, quia vero ma-
 jora adhuc mala ex intempſtivo rigore
 oritura pertimeſcebat, pacis vix non
 conclamatae ſpem denuo fuſcitare ſta-
 tuit, hancque in rem die decima terti-
 Julii ad omnes Regni Epifcopos epiſto-
 lam dedit, qua eis ſignificavit, quod
 Feuilladam Ducem Romam mittere
 decreverit, ut malis, quæ per clemen-
 tiam & reconciliationem tollendi co-
 pia ſibi erepta fuiſſet, tandem Ponti-
 cia ſimul & Regia auctoritate finis im-
 poneretur, ea de cauſa ad eundem
 miſſe

missurus esset doctrinæ ab Episcopis Sæc. XVIII.
 explanatæ summarium unacum for- A. C. 1717.
 mula, juxta quam Pontifex authenti-
 cam & pro recipienda Constitutione Acta publ.
 sufficientem approbationem daturus Const.
 esset: cum ergo Pontificem huic con- pag. 349.
 ciliationis medio assensurum speraret,
 hinc Episcopos omnes monuit, ut in-
 terim in suis Diæcesibus tranquillita-
 tem foverent, firmiter persuasi de Re-
 gentis protectione contra Ecclesiasticos,
 qui Episcoporum auctoritatem, violata
 subordinatione debita, labefactaturi fo-
 rent: nec Episcopis ultra timendum
 aiebat, quod Clerici obedientiæ jugum
 sive per appellationes sive per alias vias
 excussuri, aut proposita hæc media e-
 lusuri sint: hanc in rem se cunctis Par-
 lamentis inhibuisse perscripserat, ne
 quicquam contra Episcopalis Ordinis
 honorem dignitatemque machinentur,
 si tamen Episcoporum nonnulli justam
 querendi causam haberent, ad eum
 recurrerent, qui suprema auctoritate
 sibi commissa reos absdubio castigatu-
 rus esset: Idem quoque confirmabat
 Rohanius Cardinalis die sequenti datis
 ad omnes Episcopos literis: Priusquam
 Regni Regens hanc Epistolam ad Epi-
 scopos transmiserat, appellantium ar-
 tibus hæc verba: *per appellationes sine
 necessitate, & quamdiu hæc negotiatio du-
 rabit,*

Sæc. XVIII. *rabit*, fuere intrusa, indignantibus sum-

A. C. 1717. moperere acceptantibus Episcopis, quos

tamen Bissyus certiores reddidit, quod hæ variationes inscio Regente fuissent factæ, atque in epistola, quæ sibi missa fuisset, non reperiri hæc verba: *pro necessitate &c.* nihilominus Acceptantibus Episcopis displicuit, quod in hæc epistola nec de appellationibus jam interjectis mentio fuerit facta, nec futuræ fuissent inhibitæ, cum tamen per eas seditio & schisma in Ecclesiam invehretur. Insuper ægre ferebant, quod eis veluti silentium usque ad exitum Feuilladianæ negotiationis non modo imponeretur, sed etiam læsa auctoritate Episcopali, ad Principem recurrere juberentur, cum tamen Episcopis suos rebelles Ecclesiasticos Canonicis penis coercendi potestas competeret: aliunde vero appellationes tanquam ex se illicitæ non damnarentur, sed duntaxat illæ, quæ ad turbandam Diæcesium pacem interponerentur. Horum tamen indignationem denuo placabat Bissyus Cardinalis, die vigesima septima Julii eisdem perscribens, ipsum Regentem declarasse, quod ipse hoc silentium duntaxat pro nunc, & pro paucis mensibus servari deposceret, evoluto

hoc temporis spatio rebelles tantum excommunicatos declarare integram

tegrum foret. Nec tamen in præfenti Sæc. XVIII.
 rerum viciffitudine otiofus ftetit Car- A. C. 1717.
 dinalis Noaillius, vehementer queftus,
 quod in præfata Epiftola appellationum
 ufus inhiberetur, proin Pontificum (*)
 Bullas apud Generalia Concilia denun-
 tiandi jus Nationi Gallicæ demeretur:
 Stomachum quoque nonnullis Magiftra-
 tibus movebant illa epiftolæ verba,
 quibus infinuatum, perinde acfi Par-
 lamenta in Epifcoporum jura involaf-
 ſent: Denique efferatiores pacis Ofores
 omnem movebant lapidem, ut conci-
 liationis negotium Romæ penitus e-
 verterent, ac propterea ad Tremollium
 Cardinalem perſcripſere, non alia via
 pacem eſſe ſperandam, niſi vel Ponti-
 fex abrogatæ Conſtitutioni *Unigenitus*
 novam ſubroget, vel veterem ad Ca-
 nonum præſcripta emendet, vel omnino
 circa ſuam Bullam ſilentium imponat,
 illud vero ſilentium per Regii Senatus
 declarationem injungi, Pontifex a Rege
 petat. Verum huic propoſitioni dolum
 ſubefſe facile animadvertebatur; ſi e-
 nim *omnibus* tam Acceptantibus, quam
 opponentibus ſilentium fuiſſet impoſi-
 tum, refractarii nec ultra cenſuris pu-
 niri, nec eorum appellationes refelli
 ſed

(*) Falfum eſt, quod Galli ſibi a Bullis do-
 gmaticis appellandi jus arrogent.

Sæc. XVIII. sed potius impune multiplicari possent
 A. C. 1717. Eapropter Pontifex inter reconciliatio-
 nis media proposuit ejusmodi silentium,
 quod tamen *nonnisi Appellantes* obstrin-
 gat, & pariter Rex in sua declaratione
 severe illis inhibeat, ne ullo pacto Con-
 stitutionem ore vel calamo impetant.
 Hoc Pontificis consilium Cardinalis Tre-
 mollius Serenissimo Regenti literis suis
 manifestabat, re autem comperta Ap-
 pellantes petebant, ut prius Cardinalis
 Noaillius suam appellationem publici
 juris facere permetteretur, ne Consti-
 tutionem tacite acceptasse videretur,
 ac insuper ad tollendas conscientiarum
 anxietates in Regni declaratione usus
 excommunicationum declararetur, &
 appellationes factæ pro Canonicis habe-
 rentur, ne Rex suo interdicto eas dam-
 nare voluisse videretur, ac demum ut
 hujus controversiæ, circa quam silen-
 tium imponatur, decisionem nequa-
 quam ad Pontificem, sed ad futurum
 Concilium generale remittat. Atta-
 men has condiciones deposcebant Ap-
 pellantes, eo fine, ut ipsi suam bilem
 in Constitutionem effundendi tempus
 adhucdum haberent, & diffidia inter
 Papam & Regem sererent, probe con-
 scii, quod Pontifex Regis declaratio-
 nem circa excommunicationes & ap-
 pellationum valorem tanquam Eccle-
 siasticæ

fiasticæ auctoritatis usurpationem re-
 jecturus esset: Attamen Cardinalis Tre-
 mollius horum propositiones flocci ha-
 buit; subodorabatur enim, hæc ab eis
 eo fine proponi, ut Rex & Regnum ap-
 pellationibus jam factis adhærere, &
 defuncti Regis mandata de acceptanda
 observandaque Constitutione tacite re-
 vocari, necnon Bullam in Ecclesia vim
 legis nunquam obtinuisse, declarasse
 crederetur, ac denique, ut hujus causæ
 decisione in proximum Concilium
 remissa, ipsemet Rex contra Constitu-
 tionem ad Concilium juxta Appellan-
 tium normam provocasse videretur.

Sæc. XVIII.
 A. C. 1717.

§. XVII.

*Regia declaratio de silentii lege circa
 præsentem controversiam.*

Quoniam vero Cardinalis Tremollius
 per Silentii legem, prout eam
 Pontifex imponere meditabatur, tur-
 bas sedandi media magis expedita red-
 di sperabat, hinc ipse ejusmodi decla-
 rationis typum, qui tam Romanæ,
 quam Gallicæ Curie acceptus esset,
 concepit, atque ad Regni Regentem
 transmisit. Illius summa erat hæc:
 „cum ex scribendi licentia jam a longo
 „tempore nil nisi novæ contentiones
 „ortæ fuissent, necessarium videtur,
 „sub

Dorsann. &
 Lafiteau l. 6.